

Prolog

Transportní loď **Kestrel-9** nikdy nevoněla dobře.

Směs recyklovaného vzduchu, přepálené elektroniky, levného dezinfekčního gelu a lidí, kteří byli příliš dlouho zavření v kovové rakvi mezi hvězdami, se držela ve stěnách jako plíseň. Motory hluboko pod palubou monotónně vibrovaly konstrukcí a celé to působilo dojmem unaveného autobusu, který někdo omylem vystřelil do vesmíru.

Smluvní bezpečnostní technik seděl rozvalený ve služebním křesle bezpečnostního dozoru, nohy opřené o bednu s nouzovými respirátory a výraz člověka, kterému už je úplně všechno jedno.

Na monitoru před ním problikávaly bezpečnostní kamery. Chodba C. Nákladový sektor. Horní paluba. Automat na kafe číslo dvě stále mimo provoz. Tragédie století.

Nevzhlédl ani ve chvíli, kdy lodní AI zachraptěla do reproduktorů:

„Přilet k základně CF23.71.6d za sedm hodin a čtyřicet dva minut.“

Díra patnáct. Protože přesně tím byla.

Lokl si whisky z plechového hrnku. Legálně to nebylo.

Ale na Kestrelu se legálně nedělalo skoro nic.

Vousy ho svědily. Rameno bolelo při každém delším pohybu a staré jizvy se ozývaly pokaždé, když loď přešla do korekce tahu. Přibral. Zase. Tričko bezpečnostní služby mu táhlo přes břicho a kdysi nebezpečné svaly se schovaly pod pohodlnou vrstvu rezignace.

Vyhovovalo mu to.

Neviditelný lidi přežívají déle...

Monitor pípnul. Nástup cestujících z mezistanice Theta-Lima.

Otráveně přepnul kameru.

Rodina s dětmi. Dva technici. Horník. Ženská s přepravním boxem. Další ženská. Na první pohled ničím zajímavá. Tmavá bunda. Ošoupaný batoh. Vlasy neupravené tak obyčejně, až to působilo schválně. V ruce kelímek kafe. Klidná. Nenápadná.

Jen oči... podobné oči mívali jen vojáci... nebo něco horšího. Takoví lidé, co viděli opravdové peklo, často přestanou působit vyděšeně. Jako by už jejich nervový systém pochopil, že horší už to nebude.

Najednou věděl, že ji musí sledovat a mnohem pozorněji než předtím.

Žádné viditelné zbraně. Žádná vojenská postura na efekt. Žádné tetování jednotek. Ale ruce ji prozrazovaly... Klouby několikrát zlomené. Staré jizvy kolem zápěstí. Lehká asymetrie ramen od dlouhodobého nošení výstroje.

Žena se na moment zastavila přímo pod kamerou.

Zvedla hlavu.

Jako by věděla přesně, kde sedí.

Pomalu odložil hrnek.

„No do prdele.“

Materiál

Když Thóre Andreassen poprvé zemřel, bylo mu dvacet devět a strašně ho bolela záda.

To ho zpětně sralo skoro nejvíc.

Ne smrt.

Ne krev.

Ne kulka.

Záda.

Protože poslední tři dny spal ve vrtulníku, výsadkovém modulu, v transportéru a jednou opřený o bednu s municí mezi dvěma mrtvolami. Armáda uměla člověka zabít mnoha kreativními způsoby.

Ergonomie mezi ně nepatřila.

„Andreassen!“

Někdo ho kopl špičkou boty do nohy. Ne silně. Jen dost na to, aby se probral z něčeho mezi spánkem, vyčerpáním a krátkodobou klinickou smrtí, které se na frontě říkalo „pauza“.

Thóre otevřel jedno oko.

Polní nemocnice smrděla jako vždycky. Dezinfekcí, krví, potem a kávou, která už dávno rezignovala na to, že by někdy byla pitelná. Ve vzduchu visel jemný kovový pach čerstvě otevřených transfuzních vaků a pod tím vším něco těžšího, co se drželo každé vojenské nemocnice bez ohledu na kontinent nebo válku.

Únava.

Takže normální den.

„Vstávej. Máme příjem.“

Thóre si přešel dlaní přes obličej a chvíli jen seděl na skládací židli, shrbený jako starý boxer po posledním kole. Záda ho

bolela. Krk taky. Levé rameno už několik dní protestovalo pokaždé, když zvedl ruku nad hlavu, ale zatím ještě fungovalo, takže ho ignoroval.

„Vždycky máme příjem,“ zamumlal.

Jenže už vstával.

Protože medicí jsou jako švábi. Přežijí všechno a stejně se znovu zvednou a jdou dál. Ne proto, že jsou stateční. Prostě protože není, kdo jiný by to udělal.

Venku právě dosedal vrtulový transportní modul. Rotor rozmetal prach po celé základně a horký vzduch smíchaný s pískem vrazil Thóremu do obličeje. Někdo už řval něco o amputaci a masivním krvácení. Jiný hlas hystericky požadoval další plazmu. Perfektní.

Thóre si za chůze automaticky natahoval rukavice. Mozek ještě úplně nenaskočil, ale tělo už dávno fungovalo samo. To byl problém zdravotníků. Po určité době reagují dřív reflexy než člověk.

„Co máme?“

„IED. Dvě těžký. Jeden KIA.“

„Krása.“

Nosítka vylétla z vrtulníku téměř ještě za pohybu rotorů. První pacient byl mladý kluk, sotva dvacet. Rozervaná noha, krev všude, oči vytřeštěné hrůzou. Nevypadal jako voják. Spíš jako dítě, které někdo omylem hodil do války.

Což byla ostatně většina vojáků.

Thóre okamžitě klekl vedle něj.

„Ahoj.“

Kluk lapal po dechu a rukou mu křečovitě sevřel taktickou vestu.

„Já nechci umřít.“

Jo.

To nikdy nikdo nechce.

Thóre se nad ním sklonil, zatímco už nahmatal tep na femorálce a očima automaticky kontroloval zbytek těla. Krev. Tlak. Dýchání. Vědomí. Mozek jel rychleji než vědomá myšlenka.

„To je dobře,“ řekl klidně. „Protože já dneska fakt nemám náladu vyplňovat papíry.“

Kupodivu se kluk hystericky rozesmál.

Dobře.

To znamenalo, že ještě vnímá. Ještě bojuje. Ještě není pryč.

Thóre už pracoval. Turniket. Tlak. Žíla. Analgetika. Ruce měl rychlé a přesné jako vždycky. Když všechno kolem hoří, někdo musí zůstat klidný. A bohužel se ukázalo, že je v tom zatraceně dobrý.

O šest hodin později seděl venku za nemocničním stanem na bedně od munice a jedl studené fazole přímo z plechovky.

Byla noc.

Někde v dálce pořád duněla střelba a základna vibrovala pod pravidelným rachotem dělostřelectva. Každých pár minut se země lehce zachvěla, jako kdyby si válka jen připomínala, že pořád existuje.

Thóremu to připadalo uklidňující. To už byl pravděpodobně psychiatrický problém.

Vedle něj se posadil Roman. Odstřelovač. Psychopat. Kamarád.

V tomhle pořadí.

„Vypadáš jak mrtvola.“

Thóre si lokl studené kávy a okamžitě litoval, že to udělal.

„Děkuju.“

„Myslím to profesionálně.“

Chvíli mlčeli. Oba zírali někam do tmy za obvod základny, kde občas probliklo vzdálené světlo výstřelu. V noci člověk nikdy přesně nevěděl, jestli je to daleko, nebo už moc blízko.

Roman kývl hlavou směrem k nemocnici.

„Ten malej přežil?“

„Zatím.“

To bylo v medicíně nejdůležitější slovo. *Zatím.*

Roman vytáhl cigarety, jednu si zapálil a chvíli jen mlčky vyfukoval kouř do studeného vzduchu.

„Víš, co je fascinující?“ zeptal se nakonec.

Thóre si odfrkl. „Že pořád ještě neumíme chcípnout?“

Roman se pousmál. „Přesně.“

Další chvíli seděli potichu.

„Lidi si myslí, že válka je hrdinství,“ řekl pak Roman. „Vlajky.

Hudba. Velký řeči.“

Vydechl kouř do tmy.

„Ve skutečnosti je to většinou jen banda unavených debilů, co se snaží přežít do rána.“

Thóre se uchechtl.

Roman se zašklebil. „A pak jsou medicí... Vy jste ještě větší magoři.“

Možná.

Protože normální člověk neutíká ke střelbě. Normální člověk neutahuje turniket na vlastní noze. Normální člověk se nesnaží čtyřicet minut nahodit chlapa, který už dávno nemá být naživu.

Jenže zdravotníci nejsou normální.

A čím déle to člověk dělá, tím méně normální bývá.

To bývá problém...

Program jim nabídli o měsíc později.

Samozřejmě ne oficiálně. Nikdo nepřišel za unavenou jednotkou po návratu z fronty a nezeptal se: „Nechcete se stát geneticky modifikovaným monstrem s poruchou osobnosti a pravděpodobností předčasné smrti?“

Armáda nebyla idiot.

Začalo to nenápadně. Řečmi o lepší regeneraci, vyšší odolnosti, rychlejších reakcích a větší šanci přežít v podmínkách, kde běžní vojáci selhávali. Všechno podané tím zvláštním klidným tónem, kterým se lidem prodávají věci, které by za normálních okolností nikdy nepodepsali.

A pak přišla věta: „Potřebujeme dobrovolníky.“

Dobrovolník.

Krásné slovo.

V armádě většinou znamená, že někdo už rozhodl za tebe a teď jen čeká, jestli budeš dost poslušný, aby ses tvářil nadšeně.

Thóre seděl v briefingové místnosti spolu s dalšími vojáky a snažil se ignorovat bolest hlavy po čtyřiceti hodinách bez pořádného spánku. Klimatizace hučela monotónně nad nimi a světlo zářivek dělalo z lidí kolem vybledlé mrtvoly ještě před smrtí.

Vpředu stál muž v bílé uniformě. Hubený, dokonale upravený, s hlasem účetního, který by bez mrknutí oka vedl rozpočet sériového vraha.

„Projekt FENRIR.“

Perfektní název...

Když chceš něco pojmenovat tak, aby to bylo děsivé ještě dřív, než to promluví, sáhni po severských mýtech. To nikdy nevěstí nic dobrého.

Na obrazovce za mužem se střídaly biologické modely, nervové mapy a svalové struktury. Rotující trojrozměrné kostry připomínaly spíš pitevní atlas psychopata než vojenskou prezentaci.

„Cílem programu je vytvořit adaptivní bojovou jednotku schopnou dlouhodobého nasazení v biologicky kontaminovaném prostředí.“

Roman sedící vedle Thóreho se lehce naklonil a zamumlal:

„Přeloženo: chtějí vyrobit vojenský vlkodlaky.“

Thóre do něj bez pohledu strčil loktem. „Drž hubu.“

Jenže oba věděli, že má pravdu.

Muž vpředu pokračoval klidně dál, jako kdyby mluvil o novém logistickém softwaru a ne o přepisování lidské biologie.

„Vedlejší účinky jsou minimální.“

To byla první lež.

„Regenerace je výrazně zrychlená.“

To byla pravda.

„Agresivní reakce zůstávají pod kontrolou.“

Druhá lež.

„Psychická stabilita je zachována.“

Třetí lež...

Největší.

Thóre tehdy ještě netušil, že právě sedí v místnosti, kde definitivně skončí jeho starý život. Že všechny další roky budou jen dlouhý sled pokusů poskládat zpátky něco, co tam toho dne nechal.

Kdyby byl chytřejší, možná by utekl.

Jenže válka člověka časem naučí zvláštní věc: když dost dlouho přežíváš v chaosu, začneš považovat katastrofu za normální pracovní prostředí.

A tak tam seděl dál, opřený o židli, unavený, šlachovitý záchranář se světlýma očima, kterému bylo v tu chvíli úplně jedno, co mu chtějí píchnout do žil, pokud ho to udrží naživu o něco déle než chlapa vedle něj.

Netušil, že jednou: ztloustne, schová se na konec vesmíru, bude předstírat, že už nechce nikoho pustit blíž a nějaká vyčerpaná doktorka se jménem starozákonní prorokyně mu rozbije všechny obranné mechanismy během několika měsíců lépe než celá Sigma za třicet let.

Do hajzlu.

FENRIR

První chyba programu FENRIR byla, že si mysleli, že člověk je stroj.

Druhá chyba byla, že si mysleli, že voják vydrží všechno.

A třetí?

Že si vybrali mediky.

Protože medik vidí příliš mnoho smrti na to, aby mu zůstala hlava úplně v pořádku.

Stál v pozoru a připadal si jak idiot.

Bosý, jen v černých boxerkách a tmavém nátělníku, pod ostrým bílým světlem laboratoře, která byla tak sterilní, až z ní člověka začínaly bolet oči. Kovová podlaha studila do chodidel a klimatizace hučela monotónně nad hlavou jako špatně naladěný motor.

Perfektní prostředí pro životní rozhodnutí.

„Jméno.“

„Thóre Andreassen.“

Muž sedící za sklem ani nezvedl oči od tabletu. „Původ.“

„Severní sektor.“

„Rodina.“

Thóre pokrčil rameny. „Dost mrtvá.“

Prsty za sklem se jen krátce pohnuly po displeji. Žádná reakce. Žádný výraz. Jen další položka v databázi.

Perfektní.

Místnost kolem něj byla bílá, studená a nepříjemně tichá. Takový ten typ laboratoře, kde člověk okamžitě dostane pocit, že by měl odejít, dokud ještě může. Jenže vojáci většinou neodcházejí. Vojáky pošlou dovnitř první a teprve potom se řeší, jestli to byl dobrý nápad.

Thóre koutkem oka sledoval techniky připravující injektory. Všechno kolem působilo příliš čistě. Kovové stoly, bílé světlo, skleněné panely. Žádný chaos fronty, žádná krev na zemi, žádný křik. Pohybovali se rychle, přesně a beze slov. To bylo vždycky špatné znamení. Lidé, kteří opravdu věří tomu, co dělají, bývají nejděsivější právě ve chvíli, kdy jsou úplně klidní.

Biologické sérum v průhledných zásobnících mělo tmavou barvu staré krve.

To nikdy nevěstilo nic dobrého.

Vedle něj stál Roman, stejně bosý a polonahý, jen s tím rozdílem, že vypadal, jako kdyby si přišel vyzvednout výhru v loterii místo možné genetické deformace.

„Myslíš, že nám narostou chlupy?“ zamumlal.

Thóre si promnul obličej. „Drž hubu.“

„Já jen že jestli budu vypadat jak přerostlej jezevčík, tak odcházím.“

Kupodivu se uchechtl. To byl problém.

Humor v armádě funguje úplně stejně jako morfium. Když se lidi smějí těsně před katastrofou, většinou to znamená, že se bojí jako svině a mozek už jen hledá způsob, jak se nerozpadnout úplně.

Dveře laboratoře se otevřely téměř neslyšně.

A dovnitř vstoupila doktorka Hirschová.

Byla menší, než by Thóre čekal. Hubená tmavovlasá žena v bílé uniformě, která na ní visela skoro stejně unaveně jako na všech ostatních. Nepůsobila jako vědec z náborového plakátu. Spíš jako člověk, který už několik let nespál víc než čtyři hodiny denně a dávno přestal věřit na dobré konce.

Ale oči měla ostré.

A nebezpečně klidné.

Thóre si okamžitě všiml přízvuku. Starý evropský. Tvrdý. Lehce sekaný. Něco mezi němčinou, jidiš a člověkem, který se naučil mluvit přes války.

„Pánové,“ řekla klidně, „tohle je poslední možnost odstoupit.“

Nikdo se ani nepohnul.

Samozřejmě.

Protože každý v té místnosti měl svůj důvod, proč tam sedí. Někdo chtěl peníze. Někdo vyšší hodnost. Někdo jen větší šanci přežít další misi. A pár z nich už nejspíš stejně nevědělo, co jiného by se sebou měli dělat.

Válka občas člověka odnaučí představovat si budoucnost.

Hirschová si je chvíli mlčky prohlížela. Nepůsobila dojmem člověka, který hledá ideální kandidáty. Spíš jako někdo, kdo se snaží odhadnout, kolik z nich přežije první měsíc.

Pak se zastavila před Thórem.

„Andreassen.“

„Ano.“

Lehce naklonila hlavu, jako kdyby si ho skládala dohromady z jednotlivých detailů.

„Skandinávské geny.“

„Jo.“

„Dobrá regenerace.“

Roman se okamžitě naklonil blíž. „Výborně. Takže budeš laboratorní los.“

Thóre ho bez pohledu odstrčil loktem.

Hirschová pokračovala dál, jako kdyby podobné kecy slyšela denně. „Vaši předci byli válečníci.“

Thóre si odfrkl. „Moji předci byli hlavně alkoholici.“

Kupodivu se jí lehce zvedl koutek. „To se nevylučuje.“

Pak technik přisunul první injektor.

Kovový válec zasyčel tlakem a tmavé sérum se líně převalilo uvnitř průhledné komory.

Najednou bylo v laboratoři až nepříjemné ticho.

Roman přestal vtipkovat.

Někdo na druhém konci místnosti si nervózně promnul ruce.

A Thóre najednou úplně jasně ucítil vlastní tep.

Protože někde hluboko pod vším tím cynismem a vojenskou otupělostí mu konečně došlo, že tohle není další briefing.

Tohle je bod, po kterém už nepůjde vrátit starý život zpátky.

Doktorka Hirschová si natáhla rukavice.

„Začneme první dávkou.“

Bolest byla... zvláštní.

Ne ostrá. Ne taková ta čistá chirurgická bolest, kterou člověk dokáže pojmenovat a zařadit. Nebyla okamžitá ani přesná. Spíš

měl pocit, jako kdyby mu někdo pomalu naléval rozžhavený kov přímo do kostí a nechal ho tam tuhnout.

Thóre se zlomil v křesle dopředu a sevřel čelist tak silně, až ucítil v ústech krev. Něco mu prasklo mezi zuby. Možná ret. Možná kousek dásně. Bylo mu to jedno.

Kolem něj se laboratoř během několika vteřin změnila v jatka.

Někdo začal rvát. Opravdu rvát. Takovým tím hlubokým zvířecím hlasem, který člověk vydá jen ve chvíli, kdy už tělo úplně zapomene na důstojnost. O pár metrů dál další voják zvracel na podlahu, zatímco se mu ruce nekontrolovatelně tráslly v křečích.

Perfektní.

Thóre lapal po dechu a snažil se zaostřit. Bílé světlo nad hlavou se rozpadalo do šmouh. V uších mu hučelo tak silně, až skoro neslyšel vlastní myšlenky.

Vedle něj se Roman mezi křečemi hystericky rozesmál.

„Jestli... přežijeme...“

Thóre se pokusil nadechnout. Měl pocit, že mu hrudník někdo stahuje ocelovým pásem. „Tak co.“

Roman se znovu zlomil bolestí, ale stejně vydechl: „Tak chci strašně velký steak.“

Pak mu v oku praskla céva a tenké rudé vlákno se rozlilo přes bělmo.

To bylo hodně špatné znamení.

První tři dny programu FENRIR zabily sedm lidí.

Armáda tomu říkala komplikace adaptace.

Thóre tomu říkal solidní masakr.

Těla odnášeli potichu. Bez ceremonií. Bez vlajek. Bez řečí o hrdinství. Jednoho dne člověk seděl vedle tebe a druhý den po

něm zbyl jen prázdný kovový rám postele a technik, který dezinfikoval matraci.

Nikdo se moc neptal.

To bylo na vojácích nejděsivější.

Jak rychle si zvyknou.

Čtvrtý den Thóre přestal spát.

Ne že by nemohl usnout. Tělo vypínalo vyčerpáním pořád. Jenže mozek zůstával vzhůru. Každý zvuk v chodbě, každý pohyb personálu, každý tlumený krok za dveřmi ho okamžitě vytáhl zpátky na hladinu vědomí.

Pátý den začal slyšet srdeční tep ostatních vojáků přes dvě místnosti.

Nejdřív si myslel, že blázní. Jenže pak přesně poznal okamžik, kdy jednomu z dalších účastníků programu začala arytmie, ještě dřív, než se rozezněly monitory.

Šestý den ucítil krev dřív, než někdo začal krváčet.

To už bylo opravdu problematické.

A sedmý den rozerval dveře laboratoře holýma rukama.

Ani si to pořádně nepamatoval. Jen tlak. Zvuk kovu. Řev. A pak techniky ustupující dozadu s výrazem lidí, kteří si právě uvědomili, že něco přestali kontrolovat.

Když se probral úplně, seděl připoutaný k ocelové židli v izolační místnosti.

Krev na kloubech byla jeho.

Kosti pod kůží se hojily příliš rychle. Doslova to cítil. Svědění hluboko pod svaly, tlak nově rostoucí tkáň, jemné praskání regenerující struktury.

To nebylo přirozené.

„Srdeční frekvence?“

„Stabilní.“

„Agrese?“

„Kolísá.“

„Regenerace?“

„Abnormální.“

Doktorka Hirschová sledovala Thóreho přes sklo pozorovací místnosti se stejným výrazem, s jakým jiní lidé sledují bouřku. Fascinace smíchaná s opatrností.

Seděl připoutaný k ocelové židli a vypadal jako něco mezi vojákem, zvířetem a člověkem, který už má všeho po krk.

Vedle v další cele seděl Roman a mával na něj oběma prostředníčky.

Aspoň někdo si zachoval kulturu.

Hirschová si mlčky prohlížela výsledky na monitoru.

„Fenrir se adaptuje lépe, než jsme čekali.“

Technik vedle ní nervózně polkl. „A psychika?“

V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho.

Pak Hirschová bez mrknutí oka odpověděla: „To není naše priorita.“

Do hajzlu.

O dva měsíce později poslali Fenrira do akce.

Samozřejmě.

Protože armáda nikdy nevytváří monstra jen pro vědu. Dřív nebo později je vždycky vypustí ven.

První nasazení proběhlo v biologicky kontaminované kolonii na okraji sektoru. Oficiálně tam ještě nebyl mor. Jen „*lokální mutační událost*“.

Což byla armádní verze věty: všichni tam chcípnou velmi nepříjemným způsobem.

Thóre si z toho dne pamatoval hlavně pach.
Spálené maso. Dezinfekci. Rozkládající se tkáň. A pod tím vším
sladký nasládlý odér infekce, který se člověku zavrtá do mozku a
už nikdy úplně nezmizí.

Pak křik.

Bílé výrůstky pod kůží nakažených. Pohybující se příliš rychle.
Nepřirozeně. Jako kdyby se jejich těla snažila přepsat sama sebe
zaživa.

A svoje vlastní ruce od krve.

Přesně tehdy pochopil, co z něj udělali.

Ne super hrdinu, žádného supervojáka, zachránce, heroickou
postavu, kterou budou davy milovat.

Predátora. Do hajzlu. Zkurvenou šelmu, mašinu na smrt.

A nejhorší bylo, že to fungovalo.

Predátor

První člověk, kterého Thóre ve Fenriru zabil holýma rukama,
nebyl nepřítel.

Byl to kamarád.

To bývá u armádních projektů dost blbý začátek.

Kolonie Khepri hořela už třetí den.

Biologická nákaza se spodními sektory šířila rychleji, než velení
čekalo, a původně organizovaná civilní evakuace se během
několika hodin změnila v naprostá jatka. Ve zprávách tomu
pořád říkali „*nestabilní situace*“. Jenže každý, kdo tam skutečně
byl, věděl, že to znamená jediné: všechno je v hajzlu.